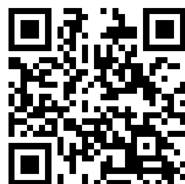

KGNIGA

PASTJERSKA

REDOVNICKOMU SKUPPU I PUKU

BISKUPIE DUBROVACKE.

U DUBROVNIKU
PRITJESCTEGNIMA MARTEKINSKIEM
MDCCCXXXI.

ANTUN GIURICEO

PO MILLOSTI BOſCIOJ

I APOSTOLSKOGA PRISTOGLJA

BISKUP DUBROVACKI

Svemu Redovnickomu Skuppu i Puku svoje Biskupie Poſdrav i Blagosov!

Od Gospodina Boga, vjerovàtse ima, Pridraſi, bji u istinu djellovano, da ja, koi poſnajuchi pribistro moju slabos', vaſdàsam ſcelio prie biti podloſcnik, negoli poglavar, uſdighnut biòsam na cjast Reda, i Vladagna Biskupskoga po priblagoj odluzi priuſviscenoga Cesara i Kraglja nascega Franceska Pàrvoga, i po primillostivu potvàrdjegnu prisvetoga Otza u Isukârstu i Gospodina Pape Pia Osmoga naſad mallo k' blaſcenizima ſaſvana. Radi cessa evo ja novi Nadsvechjenik vascega Bogosctovja doscjosam na ove kraje ne ſa pravvo po mômu hotjegnu ni poſcjudi, nego potaknut od hotjegna i vlasti druſieh; i ſato ne sumgnim, da i Vi s' jednakiem priklonstvom posctujuchi odluke i ſapovjedi i jedne i drughe Poglavite Vlasti na ſemgli, nechjete s' dostojnom cjastim i gljubavim primìtme, kakavgòdsam, kakono Pastjera i Otza.

Nu cîm danaska stopârv ulaſim u ovu Zârkvu jur od naſad scesnaes godisctaa od utjehe svôga Pastjera uhigljenu, i cîm uſlaſim na ovo staro Pristoglje kre-

postima i dostojanstvima tolizieh Nadbiskupaa ſa mnogo vjekaa uresceno, nije naſbigl nicesa scto mogu, i dârſcjànsam goruchiem sârzem vapiti, nego da po mômu putu dughi plac ove slavne Zârkve obratise u pravu i nepristavnu rados, i da ovo pristoglje mene ſasve ne slicna proscjastiem pastjerima ni u prostranosti oblasti, ni u slavi krepostji, sasviem tiem buddème vaſda gnima prilicna paſiti i u nastojagnu Apostolskomu, i u goruchjoj gljubavi, i u sârcjanoj bogogljubnosti. ſascto pak nechjemòse uſdati, da po opchjeniem poſcjudami takòse ima ſgoditi, kada vele cesti i svakdagni iſgledi svjedoce, da Bogh vechje krat luda i slaba svjeta odabira, ſa cjudnovita tvoriti, navlasctito u djelloispravnomu istoga svjeta vladagnu; i budduchi occito, daje on odredio ſa raſglascegne novoga ſakona gljudi prem nevjescte, i na potisctenu ſabavu od ribagna prionute, i da s' gnihovom veoma slabom tvorbom vas ſemaglski okrugh u najpoganieh privarah krivovjerstva svake vârste ſamârscen pripospjescniem plodom u ponovgljegnu duha jest ponapravio?

Alli u ovi isti blaghi dan menìse pristoi svemu staddu mojoj pomgni naslognenu, to jest zàrkovgnazim i puku, koieh sasvom gljubavi u Isukârstu gârlim, sârze ſajedno i usta rastvoriti, i tako s' dobrom cesti najpoglavitie djello Biskupskoga dârſcjanstva ſapoceti. U cemu srechno u istinu i priugodno meni dopada, da nijèmi trjeba vas brachjo i sinovi prigljubjeni s' duglinom besjede nagovarati i nukati; ersam jur posnô, da vas resu ugljudnos i uvjeſcbagne nauka Kârstjanskoga, i dàstc sasviem u vjeri, ufagnu, i gljubavi Boſcioj utemegljeni. ſnam, da vasc narod od pârvoga pocetka iſvârsni nasljednik djelâ Isukârstovieh bioje, i vaſda s' vjernosti i priklonstvom Rimskomu Apostolskomu Pristoglju ſdruſcen. ſnam, da narod ovi cjudnovitiem naſbigl nacinom prionut

kgniʃtnoj i mudroj ʃabavi, pripletmeniti glas od slave prid sviem, ter josc i neugljudniem narodim sebi istomu ʃadostoja. ʃnam, da vasci stari ostavisce neiʃbrojne uspomene iʃvârsne gljubavi prema uboʃiem svake vârste, prema Redovnickiem skupsctinam, i prema Zârkvam. ʃnam, da Otzi vasci, pacek josc i vi isti u ʃcjalosniem smuchjam najposljednieh vremenâ hrabreno i Kârstjanski pritârpjeste iʃgubjegne Gospodstva, pljen dobaraa, i popagljegne brodovâ i kuchjâ. ʃnam na svârhu, da Redovnizi jesu pripomgnivi ispunitegli Zârkovnieh naredbâ, a puk prionut trudu, vrjednosti, sctedjegnu, i Bogocjastjegnu, tako da i od jednieh i od drugoga cinìmise, da ne ostaje neghli jedva sctogod od vechje iskati illi ʃcjudjeti. Radi toga, ʃa niscta ne magne sctogod rjeti toliko Zârkovgnazima, koliko svjetovnoj cegljadi bitchje dosta u kratko sadar besjediti.

Koigòdste po nastavgljegnu Apostolskieh ruka ʃvani bili u vinograd Gospodinov trjebàje da buddete stavno i cesto raʃmiscgljati, da vi svikolizi, kako sctiese, da bji svjedoceno vârhu Boʃcjanstvenoga poslagna Isukârstova, postavgljeni jeste illi na porasu, illi na uskârsnuchje, i na spasegne vasce i druʃieh. Na poraʃu, od koje nikakva nije u istinu ni strascnia, ni ʃcjalosnia, ako haglina Redovnicka samo nadvorna buddèse u vami prikaʃcivati, a duh paka naghjèse ʃanesen u ʃabavah i poblepah svjetovnieh; ako ostavgljajuchi Boʃciu sluʃcbu pridatese vremenitiem poslima; ako postavgljeni na mjesto svetigne u ʃemaglskieh djellieh ʃamârsitèse; akòse na svârhu ispunni ona strahovita prjetgna: *i bitìchje kako puk tako i Posvetitegl.* Na uskârsnuchjè paka i spasegne, ako po svjettu i ʃapovjedi Apostola buddete ne samo prid Gospodinom, nu josc prid gljudima dobro djellovati; i ako meghju Bogom i gljudima pomirítegli postavgljeni, buddete ovo

Luc. 2. 34.

S. Greg. Homil. 7. in Ezechiel.

Os. 4. 9.

II. Cor. 8. 21

privisóko dârʃcjanstvo na nacin Bogu ugodni i dostojno ispunniti. Alli ʃcelim, da vi od kojegamudrâgogàste pak imena i reda, koji odabrani udionizi moga pastjerskoga nastojagna, nakon mene u svoj dârʃcjavi meni pridatoj cjuvate i pasete staddo Isukârstovo, spoʃnate, da ova pritescka tegota na vascjàje ramena osobito naslognena.

Pristoìse u istinu navlasctito vascemu bitju i dârʃcjanstvu pripovjedati, to jest Evanghjelski nauk glasiti, i po temu putu nebesko kragljevstvo sve totvechje meghju gljudima utemegliti i rasprostraniti. Upi-
Hebr. 11. 6. sanòbo jest: *beʃ vjere nije moguchje Bogu ugoditi,*
Rom. 10. 17. *alli vjera stjecèse sluscjagnem, a sluscjagne po rjeci Isukârstovoj; kakòchje pak sluscjati beʃ pripovjedaoza?* Vascjàje duʃcnos nauke rjecima navjesctene
Matth. 5. 19. djellima i iʃgledima vascega ʃcivgljegna potvârditi, er koi budde cinio i vjeʃcbo bitichje velik u Kragljevstvu Nebeskomu; i er, kako uprav raʃmjera
Comment. in Matth. sveti Ilario, nije pristojno da uʃmemo potolas druʃieh karati breʃ datti ikakva iʃgleda nascega popapravjegna, i ako mi postavgljeni u mrak potamjene svjetlosti, buddemòse ponosno staviti tughje sljepilo prosvjetglivati. Vascèje dârʃcjanstvo skrovita Boʃojanstvena illi novoga ʃakona svetotajstva tako podjelivati, da ona toliko oneʃiem koji-ih primaju, koliko oniem koji-ih raʃdjelivaju nebuddu nikadar poraʃu, neghli sveghjer spasegne uploditi. Vascjàje duʃcnos pokarati grescnike i stramputne k' putu od istine privestiti; u kômu ispugnegnu kârstjanske gljubavi, i pastjerskoga dârʃcjanstva poglavitiem nacinom potrebnitòje u istinu raʃborstvo, koje ʃadârʃcjat ima meghju raʃloʃcitiem kraima brinuchje ʃa druʃieh posvjestiti i pokarati, i koje imajuchi opaʃa na cegljad, na mjestia, i na vremena svjesno spodobi oviem nacine od posvjetovagna, illi pokaragna. Vascèje dârʃcjanstvo krjepiti i ʃajedno potizzati na occito sctovagne Boga,

Bogorodize, i Svetazâ, i ſato bogogljubnom pomgnom nastojati da Zârkve i Otari s' dicniem uresom buddu sjati, da u svetiem nadobima ako ne dragozjenna ſa najmagne cistochja budde sivati; da sveta spjevagna, i Zârkovni Cini buddùse podobno i bogogljubno opravgljati, da navlasctito u slavniieh bogocjàstjegnja ſabavah buddèse vrjeme sgodno, i red ſabigljeſceni sljediti; i da na svârhu svaki velebrojni skupp puka u Zârkvi, u kolikòje moguchje, s' koiemgod svetiem raſgovorom budde urescen, i na gneki nacin ſacignen. Vas utiscti na svârhu pomgnivo i gljubeſglivo na bitje puka josc vremenito providjeti; i ſato cestchje olli mnoſiem ujedno skuppjeniem, olli svakomu ponapose pri ſgodi besjediti vârhu dobra vladagna domachieh posalâ, vârhu brinuchja i uſdârſcjagna mira meghju druſcbom i u kuchjah, vârhu trjeſnosti, kojàse ima u svieh stvarìh nasljedovati, vârhu ukrotjegna pohlepe na posobnu osvetu, vârhu cjasna ſabavgljegna u nastojagnu dobiti, i takieh prilicnieh stvarji. I biusci da nauke od te vârste ſamjeraju occito mnoghe i primudre naredbe nascega priuſviscenoga Vladaoza, a navlasctito one od ſcenidbe, od ſapisa poroda, mârtvieh, i vjencjanieh, obranu sirotaa, i obsluſcivagne danâ svetcjanieh, ſato pastjeri od dusciâ ovake odrede privisokoga hotjegna ne samo trjebàje, da oni isti pomno nauce i obsluſcjuju, nu josc da prigodno puku navjestuju, pristojno tomace i ſcivo priglavjuju. Vidite, pridraſi, koja i kolika dârſcianstvàsu na vas naslognena; ſa koja zjelòvito ispunniti na njedan nacin nemoſcete bit vrjedni ako nebudde u vami sjati ſnagne stvarji hoſcjanstvenieh, i Zârkovnieh, prighnuchje pameti, i hitrina hotjegna, urednos i stavnos duha, na svârhu istoga tjela cistochja i neozkvârnuchje. Zjechja cessa ſaklignèmvas u Gospodinu, da nikakav od ovieh uresâ nebudde pomajkati u

vami, koji s' svakom vârstom krepostii imate drusieh pritjezati.

Nu vech pristoise da posobitu besjedu obratim sad k' vami, koji starii i dostojnii meghju Zârkovgnazima sastavgljate Nadpopovski pridicni sbor ove stolne Zârkve, i Biskupovo Vjechje. Duscnòsje u istinu vascja, posctovana bratchjo, dobar isgled podavati namjesnizima niscega reda skladniem i uredniem scivgljegnem; u vremenâh odredjenieh svakdan u skuppu pjevati, djella occita bogosctovja sa duhovni puka napredak opravjati, po slavnieh nacinîh od svete Zârkve postavgljenieh; i osvem toga ne samo namjeràtse kod Biskupa, kadàrse u Zârkvi o' slusobi Boscioj sabavglja, negoli josctera povoglniem djellom, praviem i sârcjaniem svjettima bitmu u pomochi, navlasctito u najtrudnieh poslieh koji utiscu dobro vladagne Biskupie. Svak od vas vârlo dobro posna koliko to potrebuje, budduchi da svi mnogòste umnostim i naukom naresceni. Nastojte dake, molim, da ova ista s' jednakom pospjescnosti, i pravednom svârhom, kako i dosadara, usljedite ispugnati na opchjenu koris, a sa môga sârza osobitu utjehu.

Nu veomàse radujem da cinite dio Zârkovgnakaa mojoj pomgni pousdanieh josc i vi, koji Bogu posvetchjeni occitiem savjetniem savesajom cistochje, ubosetva, i posluha, i u redovnicke kuchje raslika reda i imena rasdjegljeni ukloniti scivot provodite. I vas dake otcinskom gljubavim nagovaram, i nukam, da kojàste Bogu obvjetovali vjerno usbuddete obsluscrti, da sakone i uprave vascega reda buddete vasda sljediti, da stavnòm gljubavim nastoite na svetignu scivota kojùste savjetima obechjali, da budduchise odzjepili od svjeta i od posalâ vremenitieh na duhovne sabave budilete pristati, i nigdàse neukasat u njednoj vârsti od kreposti raslicni od onesieh velikieh

Svetazà, koje vi s' raſlogom kakò Pàrvoroditeglje sctujete. Nu cìm ova svjetùjem i priporucivam, u isto doba ja vami obechivam, dàchju na pomoch vascju i vascieh posalâ s' posobitom gljubavim, i blagodàrnostim priskociti, a s' drughe strane trudom i djellom vascíem, kako budde vrjeme i ſgoda podnjeti, prem ugodno okoristitchjùse.

Obrachjàmse sadara k' svjetovgnazima, koji uſdàrſcjajuchi raſlicno mjésto i bitje u druſcbi gljudskoj, trjebuje dàih ja ſa mallò raſlikiem raſgovorom ſadàrſcim. I najpàrvu s' onim priklonstvom s' koièmse pristoi mojù besjedu upravgljam vami, priplemenita Gospodò, koja u ovòj Dubrovackoj Dàrſcjavi occitom vlastim naresceni, illi najvechjega Cesara kip prikaſcjujete, il'i gradsko vladagne uſdàrſcite. Vascjoj obrani sàrcjano priporucivam posle Sirotà, Udovizaa, Siromahaa, i svega puka meni u stvarih duhovnieh, a vami u vremenitieh naslognena; i u isto doba mollim, da ne samo kako Sudzi, nu da buddete kakono Biskupi, ſàda ja i vi jednodusceno opchjechi u dvorich onoga, od kojega puk svaka oblas iſtjece, svjetovajuchise, i pomagajuchise meghju nami i ostale nadhodechi, ne toliko ponosnostim vladagna, koliko dostojanstvom kreposti, buddemo djellovat na taki nacin, da nigda nascja sluſcba prjekorna, nu pacek dà ugodna budde sveghjer i pridobrostivómu Bogù, i pribogogljubnomu Cesaru. ſarucnizi ſaveſani po velikomu svetotajstvu, koje prilikuje pricisto ſdruſcegne Isukàrsta s' zàrkvom, *Eph.* 5. 23. vjernos ſakletvom utvàrdjenu obsluſcivajte meghju vami, i posteglje vasce cjuvajte da ne buddu opogagnene ikakvom necistom poſcjudom i gljubavim; dicnàbo jest, po svjedocjanstvu Apostola, ſcenidba i *Hebr.* 13. 4. loſcniza neozkvàrgnena. Muſcjovi, gljubite vasce *Eph.* 5. 25. ſcene kako Isukàrst gljubi Zàrkvu. ſcene, podloſcne *Col.* 3. 19. buddite muſcjorima vasciem. Bojtesę gnib, i nastojte

gnima ugoditi u svemu, sctòse ne suprotivi Boſciem
Eph. 6. 4. ſapovjedima. Roditegli, odbranite Djezu vascju u uvjeſcbagnu i strahu Boſciemu, nemojte gnih na raſârſcbu potizzati.
Eph. 6. 1. Djezo, sluscjajte vasce Roditeglje u Gospodinu; ovòbo jest pârva ſapovjed u obechjagnieh.
In cap. 6. Cjastite, govori Sveti Ambrogio, vasce Ro-
Ep. ad Eph. ditèglje, èrje Sin Boſcji cjastiò svoje, poklèste sctili: *i bioje gnima podlòſcjan.* Akò Bogh sluſcbenizima, kako nechjete vi Roditeglima, ne samo pò dârſcjanstvu gljubavi, negoli po duſcnosti naravi? Sluſcbe-
Eph. 6. 5. nizi, slusojajte Gospare vremenite s' strahom i s' bojaſnim u prostòchjudstvu vascega sârza, kakono Isukârsta; ne prid occima gnihòviem sluſcechi ſa ugoditim kako gljudima, neghli kako Isukârstovi sluſcbenizi ispugnajuchi dobrovoglno Boſcie hotjegne, sluſcechiih gljubeſglivo, kakò Gospodina, a ne kako gljudi, poſnajuchi, da svaki kojegodjer dobro ucini, bitichjèmu òdvrachjenò od Gospodina, illije sluſcbenik, illi slobodan. Gospari, isto djellujte s' sluſcbe-
Ib. 6. 9. nizima; pometnite prjetgne, ſnajuchi, da i vami i gnima jest isti Gospodin na Nebesieh, da prid gnime svìsmo jednazi. Vi, koji illi occito illi posobno cinite od Naucitegljâ, potrebnitòje, da stavno i cesto raſmislite, dàste postavgljeni na mjestò Roditègljaa. ſato imate primiti na vas ovu priplèmenitu ſabavu od nauka, i ispugnàtje ne s' pohlepom plate, nego s' ocinskom gljubavim. I biusci uredno odhragnegne djeze, kako isti raslogh uci, iscte posobitu pomgnu, ſato vascèje dârſcjanstvo, ne samo ucenikâ pamet i raſum raſbistriti i utemegliti, nego mladjahna sârza najpârvo na krepos prighnuti, ter u gnih toliko rjecima, koliko iſgledima posiati sjeme prave mudrosti i bogogljubstva Kârstjanskoga, koje naſbigl nigda ne ghine, nego illi prie illi poslie u istinu plod iſnosi, budduchi, kakòseje iſustio Seneca, da dozna dùhse oduci od onega, o cemusèje dugo vrjeme ſabavgljo.

Plemichi, sasvom jakostim uprite ſa pomnо sacjuvati vascieh starieh ne samo prilike na platnih ſcivopisane ſa tascte slave gojegne, neghli josctera i gnihove kreposti, kojèsu duha pravi ures; svjesnòbo jest njeki pjesnik rekô, da i pleme i pradjedi i svèscto mi isti njesmo ucinilli jedva zjenit imamo dàsu nascja. Bogatzi, spomenitèse, da srebro i ſlato nejma nikakve sjajnosti ni zjenne, ako nebudde svjetlitse ſa raſbornu i kârstjansku sluſcbu; radi toga prikomjerna bogastva uloſcite ſa utjehu sirotâ, i siromahâ od svake vârste; nemojtèse ſaboraviti od dobrocinstva i od opchjenstva; takièmbo posvetilisctima Bogùse ſadovogli. Vi, koji ſa okoristitse ſabavgljatèse o svjetovnieh targovinah, i o rukotvorstvu illi plemenitomu, illi priklonomu, raſmislite, molimvas, da cjovjeku niscta nije od koristi ako vas svjet posvoi, a paka duscju svoju oscteti, i da bogljèje veoma malahno imagne pravednikâ, neghli mnosctvo bogastva gresctnikâ. Prionite dake stvarima svjetovniem i bjeguchiem na taj nacin, da josctera kad ter kad uſmoſcete ſabavitse o duhovnieh i vjekuvjecnieh, i buddete podobni uſdom od upravnosti krotit, i vladat pohlepu na imagne. Pravovjerni od oba dva spola, od kojegamudragòste bitja i ruke, cesto obârnite occi i pamet k' Isukârstu poglavaru, koi ovako vapi: *ako tko hochje po moieh stupaih hoditi nekàse odrece od sebe istoga, i uſme kriſc svoj tèrme sljedi.* Nu scto hochje rjeti odrechìse od sebe istoga, iſpitiva S. Bernardo, nego od svoje povoglnosti odmetnutse? tako da tko biasce ohol poniſcìse; tko bji sârdit, ucinìse blagh; tko bludnik, pricinìse cist; tko pjanaz, budde trjeſan; a tko lakom, postane biti blagodaran. Erbo ako po temu nacinu svak buddèse odvârchi od svega onoga scto uſciva, a nebbudèse odrechi od svoieh opakieh obicjajâ, nije u istinu nasljednik Isukârstov. Uſeti pak kriſc svoj

Hebr. 13. 16

Matth. 16. 26.

Ps. 36. 16.

Luc. 9. 23.

De convers. serm. 7.

i sljediti Jeʃusa, raʃumièʃe po istomu gnegovu nebeskomù nauku; uʃteghnùtse od oneʃieh stvarji, koje sctetne nascjoj dusci blaʃnènas, i grjeha samosilnos, kojàse nahodi u udieh nascieh, Boʃciem ʃakonom pridobiti. Raʃumièse u tugovagnu i suprotivah neiʃgubitse, neghli svaku neugodnos zjechja Boga ustârpgljeno podnositi, ʃàda i on paka nas budde pritârpjeti. Raʃumièse dârʃciati poniʃcenstvo ʃa temegl mudroʃnagnja, illi ʃa svoju iʃvârsnos ne hajati, nego slavu samoga Boga u svieh stvarìh iskati i raʃpruʃcjati. Raʃumièse itkomu ʃlo ʃa ʃlo ne odvratiti, nego nepriateglje iste gljubiti, moliti ʃa progoniteglje i gnima dobrocinstva ciniti. Raʃumièse iʃkorjeniti opacine postom olli usteghnuchjèm jesce i pitjà, i potizzagne putti ukrotiti. Raʃumièse slobodu postaviti ne u pogârdjegnu ʃakonaa boʃcjanstvenieh i gljudskieh, nego u bogòmilnomu gnihovu cjuvagnu; er u istinu slobodan jest oni, koi ne sluʃci opakiem sârza poʃcjudami i grjesima, i koìse vlada samiem Boʃciem Duhom. Raʃumièse ʃaduʃcbinama i ostaliem djellima dobrocinstva, i blagodarnosti ʃadovogliti Bogu i gljudima. Raʃumièse biti u miru sa svakiem, i stavno pribivati u gljubavi Boʃcioj i iskârgnega, u kojoj, kako veli S. Clemente, nije niscta pogano, niscta oholo, u kojoj nejma raʃklada, niti nabunâ, koja ispugna iʃvârsnos u iʃabranieh od Boga, i beʃ koje njedna stvar ne moʃce Bogu biti ugodna. Raʃumièse cistièm i pravedniem sârzom Boga, Poglavize, i ostale pòsctovati; Boga u istinu ʃa svaki raʃlogh, kako tomaci S. Gârgur Nazianzeno; jedni pak drughe radi ʃaveʃaja od gljubavi; a Poglavize zjechja narednosti i dobra upravgljegna, i tòse uʃmnoʃci dârʃcjanstvo toliko, kolikòih vechje kuscjamo nami blaghieh i dobrostivieh. Raʃumièse najposlie u jednu rjec u svemu, kolikòse uʃbudde mochi, svegh veselo i ʃamjernom pomgnom nasljedovat Isukârsta ʃa spa-

In Ep. I. ad Cor.

Orat 17.

segne nasce od Gospodina slugom, a od Boga cjovjekom ucignena.

Do sada od vamlsam govorio; pristoise jur da i od meni istomu sctogod recem. Iʃvan opchjenieh dârʃcjànstvâ, kojàme utisctu kako cjovjeka, gradjanina, i namjesnika Boʃciega, tresuchìse sad raʃmiscgljam i poʃnam, da mallo magne nego neiʃbrojna jesu ona, koja, po nauku Pavla Apostola, osobitiem nacinom i prid Bogom i prid vami ʃaduʃcivajùme kako Biskupa duscjaa vascieh na vladagne ove svjetle Zârkve od Duha Svetoga postavgljena. Nu njesàmli ja po Boʃcioj odredi i millosti ono sctòsam? Toli nechju po gnegovu pokrjepgljegnu ʃasve meghju gljudima najslabii, sva ona, koja danas obechivam i uvjetujem, mochi ispunniti? Tako ʃaisto. Sviem moiem sârzem ʃato, Prigljubjeni, ʃabavitìchjùse ʃa vas, i ʃa potrebe josc vremenite vasce samiriti. Ne gospodujuchi meghju Zârkovgnazima, nego povoglno ucignen prilika stadda, kojagòdsu istinita, kojagod cista, kojagod pravedna, kojagod gljubeʃgliva, tàchju misliti i ciniti. Svakomu koìse budde k'meni utechi, i lasniem prihodom, i svjettom, i djellom, i utjehom, kolika buddem jak, bitìchju sveghjer na pomochi. Pomagnkagna slabom nascjom naravi pridruʃcena ustârpgljeno podnosìtchju, alli opacine, koje iʃviru od iscteijegna hotjenstva, i occite ʃle iʃglede, ʃcestoko tjeratìchju. Stariieh, i mudriieh u poslìh glavnieh svjette i iʃiskivàtchju, i u velikoj zjenni dârʃcjàtchju. One, koji olli u pomnoj ʃluʃcbi duscjaa, olli u urednomu odhragnegnu djeze buddu ine prichi, osobitòchju gljubiti, i blagodariti. Na svârhu, koliko buddem mochi, nastojno nukatìchju, dàse ispunne sva ona, koja od objèdvie poglavite Vlasti na ʃemgli buddu naredjena. Nek Bogh dopusti, da uʃmogu iʃvârsciti ono, scto sada obechivam, ʃadà kad pribliʃcìse vrjeme môga rastanuchja,

I. Cor. 15. 10.
Philip. 4. 13
Ib. 4. 8.

pouſdano buddem, s' blaſceniem Pavlom Apostolom
II. ad Tim. 4. 7. rjeti: *Dobro vojevagne vojevah, tjek dovârscih, vjeru usdârſcjah, i ſato josc i meni jest spravna krunna pravednosti, koju Gospodin pravedni sudaz u oni dan datìchje sviem oniem, koji gljube gnegovo doscjastje.*

Ostaje sad, pridraga Bratchjo i Sinovi u Isukârstu, da mi raſmiscgljajuchi ona, koja i kolika pristojèse nami i ſnati, i djellovati po raſliku bitju, vârsti, i dârſcjanstvu nascemu, i vârlo dobro spoſnajuchi slabos nascju, na molitvu i vapjegne prionivajuchi
II. Cor. 3. 5. iſprositi uſbuddemo pomoch onoga, od kôga iſhodi svaka nascja podobnos.

Hebr. 4. 16. Pristupimo dake pouſdano prid pristoglje millosti i vapechi najpârvo, dànas navlasctito podpomoſce, Blaſcenu Mariu Djevizu na nebo uſviscenu, kojoj ova Zârkva bji od bogogljubnosti starieh posvechjena; takoghjer Anghjele, koiem, vjerujemo, dàje cjuvagne ove Zârkve naslogneno, i slavnoga Muoenika i Biskupa Vlaha, kôga cjastimo kô parza ovega Grada i ove Biskupie, i sve Svetze a osobito one koieh svete Mochi u ovoj stolnoj, i ostalieh Zârkvah po istoj Biskupii uſdarſcèse i sctuju; skrusoeniem i poniſoeniem sârzem prosimo u Boga i Chjachka nascega da iſ obilnosti gnegova svemogujstva i millosârdja iſnese i udjeli svakomu od nas pristojnu mjeru nebeskieh daraa, i svakomu dopusti, da budde podoban htìeti i dovârsciti sve ono scto svakomu ponapose pristoìse. Meghju mollitvam paka posobitom bogogljubnostim dârſcjanìsmo spomenutise od privelikogaNadsvetchjenika, i od priuſviscenogaCesara,
Ib. 13. 17. koji od Boga istoga nadstavgljeni o nami brinùse kako onji, koji imadu s' vremenom odgovorit gnemu ſa dusce nasce. Molimo dakle, pridraſr, ſa pribla-ſcenoga Otza u Isukârstu i Gospodina nascega Gârgura Papu XVI, da biusci on poceo poglavitoga

i opchjenoga Pastjera redovagne u priteasckieh vremenih, budde dotechi ono raſborstvo, i hrabrenstvo, po putu kôga plavcizu Petrovu stresenu silnostim vjetaraa i valovâ sad uſbugnenieh budde cestito i slavno u tihu luku uvestiti. Molimo takoghjer ſa pribogogljubnoga Cesara i Kraglja nascega Franceska I (kôga, ako ostali narodi gnemu podloſcni s' raſlogom glase kako priiſvârsni ogled poglavizaa kârstjanskieh na ſemgli, mi radi vlasctite gnegove gljubavi i dobrocinstva prema Dalmatinzim dârſcjanismo cjastiti kakono occigledna Viscgnega Gospodara millostivu sliku na ſemgli postavgljenu) da dugo budde ſcivjeti ſa gljubav i cestitos puka gnemu podloſcna, i da nadstajuchi uſviscenu Vjechju dobrieh Kragljaa, podoban budde podusciti smutgne iſnova uſbugnene, smiriti svjet, braniti i utvârditi ſakone vladagna toliko Zârkovnoga koliko vremenitoga od Boga postavgljena, i sklopiti stavno sjedignegne meghju pukom i poglavizam. Molite na svârhu Prigljubjeni, ſa mene ſasve nedostojna Pastjera vascega, koi pârvi put u ovi blaghi dan vas blagosivjajuchi ſcelim i prosim sârzem nasbigl otcinskiem svaka dobra ſa spasegne i cestitos dusce i tjela vascega, i koi u toliko utemeglivam i potvârdjujem oblasti, dopusctegna, i millosti duhovne ſa vascju koris od ſakonite Vlasti jur prie udjegljene.

Millos i mir Gospodina nascega Isukârsta i Boſcia gljubav, i podjegljegne Svetoga Duha nek pribiva s' sviem vami. Tako buddi. *II. Cor. 13. 13.*

Davah u Dubrovniku iſ Biskupskoga Staniscta na 27 Oſcjujka 1831.

(L. ✠ S.) **ANTUN GIURICÉO BISKUP.**

